



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 156/2014-74

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s., Ružová dolina 6, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom, Ružová dolina 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 453/2010 a jeho rozsudkom z 1. marca 2012, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

### **r o z h o d o l :**

1. Základné právo obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 453/2010 a jeho rozsudkom z 1. marca 2012 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 453/2010 z 1. marca 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s., trovy konania v sume 275,96 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatšesť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Lászlóa Lengyela, Ružová dolina 6, Bratislava.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s., Ružová dolina 6, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“; v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom, Ružová dolina 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti a vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 453/2010 a jeho rozsudkom z 1. marca 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 168/2012 a jeho uznesením z 25. júla 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že žalobca sa určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) doručenou Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti sťažovateľke určenia, že

nehnutelnosť nachádzajúca sa v katastrálnom území... (ďalej len „sporný pozemok“), bola na verejnej dražbe uskutočnenej 29. novembra 1991 (ďalej len „verejná dražba“) vydražená ako súčasť prevádzkovej jednotky „Doškoľovacie stredisko — Rekreačné zariadenie...“ (ďalej aj „prevádzková jednotka“) v prospech žalobcu a jej vlastníkom je žalobca ako vydražiteľ.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 32/2007 z 29. novembra 2007 vyhovel žalobe žalobcu a priznal mu náhradu trov konania (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2007“). Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 490/2008 z 21. júla 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 21. júla 2009“) zmenil rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2007 tak, že žalobu žalobcu zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov konania. Najvyšší súd na základe dovolania žalobcu uznesením sp. zn. 3 Cdo 322/2009 z 22. septembra 2010 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 22. septembra 2010“) rozsudok krajského súdu z 21. júla 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom priebehu konania pred krajským súdom sťažovateľka podala tri písomné vyjadrenia (z 29. novembra 2010, 18. mája 2011 a 20. februára 2012), v ktorých označila konkrétne dôkazy, ktoré podľa jej tvrdenia jednoznačne preukazujú, že predmetom verejnej dražby nebol sporný pozemok. Sťažovateľka v týchto písomných vyjadreniach tvrdila aj to, že bola založená jediným zakladateľom — Fondom národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „FNM SR“) — zakladateľskou listinou z 15. apríla 1992, pričom predmetom nepeňažného vkladu FNM SR do základného imania sťažovateľky bol aj sporný pozemok, ktorý jej odovzdal zakladateľ 1. mája 1992, pričom jej vlastnícke právo k spornému pozemku bolo zapísané do katastra nehnuteľností 19. apríla 1993. Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka sa považuje za oprávneného držiteľa sporného pozemku (už viac ako desať rokov), domáhala sa vlastníctva k tomuto pozemku aj z titulu vydržania. Na pojednávaní pred krajským súdom, ktoré sa uskutočnilo 3. novembra 2011, sa sťažovateľka odvolala tiež na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16 C 37/95 z 12. decembra 1997 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 46/03 zo 17. júna 2003 (právoplatného 13. januára 2004, pozn.).

Podľa tvrdenia sťažovateľky Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 37/95 a krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 46/03 (konania o vyslovenie neplatnosti verejnej dražby, pozn.) *«vyslovili, že licitátor pred dražbou oznámil, že sa bude dražiť predmetná prevádzková jednotka bez pozemku; túto skutočnosť potvrdil aj žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 29. 04. 1997; žalobca vedel: predmetom dražby konanej dňa 29. 11. 1991 nebol predmetný pozemok. Sťažovateľ na pojednávaní konanom dňa 03. 11. 2011 predložil odvolaciemu súdu kópiu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 29. 04. 1997 v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II pod č. k. 16 C 37/95, podľa ktorej žalobca pred súdom tvrdil: „... predseda, ktorý predsedal dražbe a ktorý oboznamoval účastníkov s predmetom dražby prečítal, že sa draží prevádzka bez pozemku“. Z dôvodu, že časť dôkazov označených sťažovateľom sa nachádza v spise súdneho konania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Bratislava II, sťažovateľ vo svojich písomných vyjadreniach zo dňa 29. 11. 2010 a 18. 05. 2011 navrhol, aby si odvolací súd vyžiadal od Okresného súdu Bratislava II spis č. k. 16 C 37/95. Odvolací súd návrhu sťažovateľa vyhovel, vyžiadal si sťažovateľom označený súdny spis a vytýčil na deň 01. 03. 2012 pojednávanie. Na tomto pojednávaní odvolací súd obsahom spisu Okresného súdu Bratislava II č. k. 16 C 37/95 nevykonal žiadny dôkaz, vyhlásil iba svoj rozsudok.»*

Krajský súd napadnutým rozsudkom následne potvrdil rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2007 a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 168/2012 z 25. júla 2013 tak, že dovolanie ako procesne neprípustné odmietol.

V nadväznosti na odôvodnenie vyplývajúce zo sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

*„Základné práva spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 03. 2012 spis. zn. 14 Co 453/2010*

*a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 07. 2013 spis. zn. 3 Cdo 168/2012 porušené boli.*

*Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 03. 2012 spis. zn. 14 Co 453/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 07. 2013 spis. zn. 3 Cdo 168/2012 sa zrušuje a vec Krajskému súdu v Bratislave vracia na ďalšie konanie.*

*Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

Uznesením č. k. IV. ÚS 156/2014 z 13. marca 2014 ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 453/2010 a jeho rozsudkom z 1. marca 2012 prijal na ďalšie konanie [aj keď len vo vzťahu k dvom námietkam sťažovateľky (v citovanom uznesení boli tieto námietky označené ako druhá a štvrtá námietka, pozn.)]. Vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd považoval za relevantnú na preskúmanie v konaní vo veci samej námietku akcentujúcu požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov ako obsahovej súčasť práva na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorej sťažovateľka argumentuje najmä tým, že:

*«... v predmetnej veci odvolací súd svoj druhý rozsudok neodôvodnil riadne a týmto postupom bola mu odňatá možnosť konať pred súdom a boli porušené jeho základné práva podľa ustanovení čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.*

*Sťažovateľ má za to, že pokiaľ súd dospeje k záveru, že nárok uplatnený žalobcom je opodstatnený, je povinný vysporiadať sa s argumentáciou žalovaného, z ktorej má plynúť opačný záver, pretože sa inak ním vydané rozhodnutie dostane do rozporu nielen s účelom súdneho konania, ale aj s princípom spravodlivého procesu. Ak súd argumentáciu účastníka*

konania odmieta, musí sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným a výstižným spôsobom vysporiadať, a to tak, aby bolo úplne zrejmé, aké dôvody ho k tomu viedli. ...

Sťažovateľ vo svojich písomných vyjadreniach zo dňa 29. 11. 2010, 12. 05. 2011 a 15. 02. 2012 tvrdil, že jeho vlastnícke právo k predmetnému pozemku bolo zapísané do katastra nehnuteľností dňa 19. 04. 1993. ...

Vyššie uvedené tvrdenia sťažovateľa majú zásadný právny význam pre rozhodnutie v predmetnej veci - mohli byť podkladom pre opačné rozhodnutie odvolacieho súdu. Napriek tomu odvolací súd sa vo svojom rozsudku nezaoberal s týmito tvrdeniami sťažovateľa, nechal ich bez povšimnutia, nevyvrátil argumentáciu žalovaného a ani nevysvetlil, prečo nie je jeho názor správny...

Odvolací súd z dôvodu, že jeden z dovolacích dôvodov bol tvrdenie sťažovateľa: „súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“, mal preskúmať správnosť skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa. Napriek tomu odvolací súd iba opísal obsah skutkových záverov súdu prvého stupňa a to, čo tvrdili účastníci konania a čo je obsiahnuté v niektorých vykonaných listinných dôkazov. Tento opis nie je úplný, chýbajú niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré vyšli najavo a iný sú vytrhnuté z kontextu a nezodpovedajú celkom k skutočnému obsahu vykonaných dôkazov. Neurčil aké majú tieto dôkazy význam; v akom rozsahu a v akom smere sú použiteľné pre zistenie skutkového stavu a akými úvahami sa pri hodnotení týchto dôkazov riadil.

Odvolací súd vo svojom druhom rozsudku hodnotenie vykonaných dôkazov vybavil iba jednou vetou: „V konaní nebolo preukázané, že sa dražila len samotná chata bez pozemku.“. Z tohto rozsudku odvolacieho súdu nie je možné zistiť, akým postupom k tomuto svojmu záveru odvolací súd dospel. Tento svoj záver odvolací súd vyslovil bez akéhokoľvek odôvodnenia. ...

*V zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ...*

Odvolací súd vôbec neodôvodnil, z akého dôvodu neurobil žiadne skutkové zistenia z: - rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12. 12. 1997 spis. zn. 16 C 37/95-2003, v ktorom je uvedené: „Súd... zistil nasledujúci skutkový stav:... Navrhovateľ na pojednávaní uviedol... predseda, ktorý predsedal dražbe a ktorý oboznamoval účastníkov s predmetom dražby prečítal, že sa draží prevádzková jednotka bez pozemku.“ (odvolací súd tento dôkaz vykonal na pojednávaní dňa 21. 07. 2009),

- rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 06. 2003 spis. zn. 2 Co 46/03-268, v ktorom Krajský súd v Bratislave ustálil: „Licitátor pred dražbou oznámil, že sa bude dražiť predmetná prevádzková jednotka bez pozemku. Túto skutočnosť potvrdil aj navrhovateľ vo svojej výpovedi... Doplnené dokazovanie súdom prvého stupňa ukázalo, že nebolo pochyb o tom, do dražby bol zahrnutý len objekt samotný bez pozemku a nebolo pochyb ani o tom, že vydražiteľ toto vedel“ (odvolací súd tento dôkaz vykonal na pojednávaní dňa 21. 07. 2009),

- zápisnice z pojednávania konaného v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II pod č. k. 16 C 37/95 dňa 29. 04. 1997, podľa ktorej žalobca uviedol: „... predseda, ktorý predsedal dražbe a ktorý oboznamoval účastníkov s predmetom dražby prečítal, že sa draží prevádzka bez pozemku (odvolací súd tento dôkaz vykonal na pojednávaní dňa 03. 11. 2011), a to napriek tomu, že tieto dôkazy svedčia o rozhodujúcom skutočnosti, t. j. o tom, že medzi licitátorom a dražiteľom (žalobcom) bolo zrejme: predmetný pozemok nie je predmetom dražby.

Sťažovateľ na preukázanie svojho tvrdenia, podľa ktorého predmetný pozemok nebol predmetom dražby konanej dňa 29. 11. 1991 a žalobca si bol vedomý tejto skutočnosti vo svojich písomných vyjadreniach zo dňa 29. 11. 2010, 12. 05. 2011 a 15. 02. 2012 označil konkrétne dôkazy ... Odvolací súd napriek tomu, že tento súdny spis na pojednávaní dňa 01. 03. 2012 už mal k dispozícii, dôkazy označené sťažovateľom nevykonal a vo svojom rozsudku nevysvetlil, prečo postupoval takto.

... súdom, musí byť daná jeho účastníkovi možnosť vyjadriť sa nielen k vykonaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a k veci samej, ale tiež označiť (navrhnúť) dôkazy, ktorých vykonanie pre zistenie (preukázanie) svojich tvrdení pokladá za potrebné; tomuto procesnému právu účastníka zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (vrátane dôkazných návrhov) rozhodnúť, ale tiež - pokiaľ im nevyhoví vo svojom rozhodnutí, vyložiť, z akých dôvodov... navrhnuté dôkazy nevykonal (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Ak tak všeobecný súd neurobí (vrátane súdu dovolacieho), zaťaží svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov - podraditeľných pod vadu konania v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku - ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave, siedmeho oddielu Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) a v čl. 6 ods. 1

*Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (porov. II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 156/03)...*

*Odvolací súd tieto závažné tvrdenia sťažovateľa, ktoré boli opreté o podrobné odôvodnenie, nielen neskúmal, ale v odôvodnení svojho rozsudku ani neuviedol, prečo to neurobil.» (ďalej len „druhá námietka“)*

*Rovnako za relevantnú pre preskúmanie v konaní vo veci samej považoval ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti námietku sťažovateľky, podľa ktorej je odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v rozpore s princípom rovnosti účastníkov konania, „keď v ňom tvrdenia jednej strany (žalobcu) boli jednostranne prevzaté, zatiaľ čo relevantné protiargumenty sťažovateľa (uvedených v jeho písomných podaniach podaných dňa 29. 11. 2010, dňa 18. 05. 2011 a 20. 02. 2012) k posúdeniu rozhodujúcej otázky: čo bolo predmetom dražby, nie sú v ňom vôbec obsiahnuté. Sťažovateľ má za to, že je takýto postup odvolacieho súdu neprípustný a v dôsledku neho bolo porušené sťažovateľovo právo na spravodlivý proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“*

Po prijatí časti sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu krajského súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci. Predseda krajského súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. Spr. 3246/14 z 5. mája 2014, v ktorého podstatnej časti uviedol, že „... senát Krajského súdu v Bratislave bol viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, vysloveným v uznesení sp. zn. 3 Cdo 322/2009 zo dňa 22. 09. 2010, ktorý rešpektoval a svoj záver o nepreukázaní zo strany sťažovateľa, že predmetom dražby nebol pozemok, dostatočne odôvodnil“.

Predseda krajského súdu ústavnému súdu zároveň oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Vyjadrenie krajského súdu ústavný súd zaslal na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska právneho zástupcovi sťažovateľky a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril, či trvá

na tom, aby sa vo veci sťažovateľky konalo ústne pojednávanie. Právny zástupca sťažovateľky k vyjadreniu krajského súdu uviedol:

*«Tvrdenie Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého senát odvolacieho súdu bol viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v uznesení zo dňa 22. 09. 2010 spis. zn. 3 Cdo 322/2009, ktorý rešpektoval a svoj záver o nepreukázaní zo strany sťažovateľky, že predmetom dražby nebol pozemok, dostatočne odôvodnil, je príkrom rozpore s obsahom spisu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 22. 09. 2010 spis. zn. 3 Cdo 322/2009 (s. 7 a 8) vyslovil: „Dovolací súd z obsahu spisu dospel k záveru, že zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov nie je doposiaľ zrejmé, či predmetom dražby konanej 29. novembra 1991 bola iba stavba - rekreačné stredisko... a nie aj pozemok, na ktorom sa stavba nachádzala... V prípade, ak nebude jednoznačne preukázané, že predmetom dražby nebol aj pozemok, dovolací súd je toho názoru, že vzhľadom na dôkazné bremeno v tomto smere zaťažujúce predávajúceho, treba sa prikloniť záveru, že predmetom dražby konanej 29. novembra 1991 bol aj pozemok.“ Z tohto názoru plynie potreba vykonania ďalšieho dokazovania a rozhodnúť vo veci samej až po jeho vykonaní a podľa jeho výsledkov. Odvolací súd pochybil, keď tento názor dovolacieho súdu nerešpektoval. Postupoval tak, ako keby dovolací súd vyslovil: na základe doteraz vykonaného dokazovania a príslušných právnych predpisov niet pochyb, že aj pozemok bol predmetom dražby. Pre rozhodovanie v otázke, či predmetom dražby bol aj pozemok, sťažovateľka tvrdila relevantné a rozhodujúce skutočnosti a označila na preukázanie týchto svojich tvrdení aj relevantné dôkazy. Napriek tomu sa odvolací súd vo svojom rozsudku s relevantnými tvrdeniami sťažovateľky a ani jej odvolacími dôvodmi nevysporiadal; neodôvodnil: prečo neurobil skutkové zistenia z niektorých vykonaných dôkazov a z akého dôvodu nevykonal ďalšie sťažovateľkou navrhnuté dôkazy; vykonané dôkazy nevyhodnotil patrične a správne.»*

Právny zástupca sťažovateľky súčasne ústavnému súdu oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Dňa 2. júna 2014 právny zástupca sťažovateľky doručil návrh na vydanie dočasného opatrenia, ktorým ústavnému súdu navrhol, aby v súlade s § 52 ods. 2 zákona o ústavom súde odložil vykonateľnosť „rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 03. 2012 spis. zn. 14 Co 453/2010 do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej“. Právny zástupca návrh na vydanie dočasného opatrenia odôvodil takto: „Vydaním rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 03. 2012 spis. zn. 14 Co 453/2010 bol vytvorený právny stav, ktorý t. č. je každý povinný rešpektovať a ktorý umožňuje V. S. (žalobcovi v konaní pred všeobecnými súdmi) nakladať s predmetným pozemkom bez akéhokoľvek obmedzenia. V prípade prevodu predmetného pozemku z V. S. na inú osobu by pre sťažovateľku kladné rozhodnutie Ústavného súdu nemalo žiadny účinok voči osobe, ktorá vlastnícke právo k predmetnému pozemku nadobudla v dobrej viere. Situácia by bola obdobná aj v prípade zaťaženie predmetného pozemku.“

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), t. j. sú založené na rovnakých právnych východiskách, a preto možno ich rešpektovanie posudzovať spoločne (m. m. IV. ÚS 147/08).

Sťažovateľka argumentuje, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ako aj jeho napadnutým rozsudkom boli porušené jej základné práva podľa ústavy a listiny, ako aj právo podľa dohovoru.

K porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť v prvom rade tým, že napadnutý rozsudok krajského súdu je podľa tvrdenia sťažovateľky nedostatočne odôvodnený, keďže vo svojich vyjadreniach krajskému súdu predostrela argumentáciu majúcu pre rozhodnutie vo veci samej zásadný právny význam, odvolací súd sa však v napadnutom rozsudku vôbec „*nezaoberal s týmito tvrdeniami sťažovateľa, nechal ich bez povšimnutia, nevyvrátil argumentáciu... iba opísal obsah skutkových záverov súdu prvého stupňa a to, čo tvrdili účastníci konania a čo je obsiahnuté v niektorých vykonaných listinných dôkazov*“, a rovnako ani neuviedol to, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, takže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno zistiť, akým postupom všeobecný súd dospel k svojmu záveru.

Podľa sťažovateľky došlo v napadnutom konaní tiež k porušeniu princípu rovnosti účastníkov konania zo strany krajského súdu, a to tým, že krajský súd v napadnutom rozsudku jednostranne prevzal tvrdenia žalobcu, zatiaľ čo relevantné argumenty sťažovateľky uvedené v jej podaniach z „*29. 11. 2010, dňa 18. 05. 2011 a 20. 02. 2012 k posúdeniu rozhodujúcej otázky: čo bolo predmetom dražby, nie sú v ňom vôbec obsiahnuté*“.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu 13. februára 2007 domáhal určenia jeho vlastníckeho práva k spornému pozemku, odvolávajúc sa na § 14 zákona č. 427/1990 Zb. o prevodoch vlastníctva štátu k niektorým veciam na iné právnické alebo fyzické osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prevodoch vlastníctva štátu“ alebo „zákon č. 427/1990 Zb.“), z ktorého jednoznačne podľa žalobcu vyplýva, že *„prevádzková jednotka sa musí predať aj s pozemkom, na ktorom stojí“*, pričom *„udelením príklepu dňa 29. 11. 1992 (správne má byť 29. novembra 1991, pozn.) prešlo vlastníctvo k prevádzkovej jednotke na vydražiteľa“* (citované zo žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pozn.). Podaním doručeným okresnému súdu 4. septembra 2007 žalobca zmenil návrh na rozhodnutie vo veci a domáhal sa určenia, že sporný pozemok bol vydražený ako súčasť prevádzkovej jednotky 29. novembra 1991, a teda jeho vlastníkom je vydražiteľ (žalobca, pozn.). Okresný súd tomuto návrhu na zmenu petitu vyhovel uznesením č. k. 8 C 32/2007-68 z 27. novembra 2007 a následne rozsudkom z 29. novembra 2007 určil, že sporný pozemok bol 29. novembra 1991 vydražený ako súčasť prevádzkovej jednotky a jej vlastníkom je žalobca ako vydražiteľ. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom z 21. júla 2009 zmenil rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2007 tak, že žalobu žalobcu zamietol a priznal sťažovateľke náhradu trov konania. Najvyšší súd na základe dovolania žalobcu uznesením z 22. septembra 2010 rozsudok krajského súdu z 21. júla 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom vo svojom rozhodnutí vyslovil, že zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov nie je jednoznačne zrejmé, či predmetom verejnej dražby bola iba stavba, a nie aj sporný pozemok, na ktorom sa stavba nachádzala. Krajský súd napadnutým rozsudkom následne potvrdil rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2007 a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 168/2012 z 25. júla 2013 tak, že dovolanie ako procesne neprípustné odmietol.

Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že žalobca sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava II 7. februára 1992 (okrem iného) domáhal proti sťažovateľke

vyslovenia neplatnosti verejnej dražby z dôvodu, že jej predmetom bola len prevádzková jednotka bez sporného pozemku. Okresný súd Bratislava II rozsudkom sp. zn. 16 C 37/95 z 12. decembra 1997 tento návrh žalobcu voči sťažovateľke zamietol, keďže „mal za preukázané, že navrhovateľ vedel o tom, že draží prevádzkovú jednotku bez pozemku, nebol teda uvedený do omylu pri dražbe“ (citované z rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16 C 37/95 z 12. decembra 1997). Na základe odvolania bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 46/03 zo 17. júna 2003 citovaný rozsudok Okresného súdu Bratislava II potvrdený ako vecne správny. V rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 46/03 zo 17. júna 2003 sa predovšetkým uvádza: „Základnou otázkou, ktorú museli súdy riešiť v tomto konaní je, či verejná dražba... stavby bez pozemku, ktorý mal byť podľa § 14 zák. č. 427/1990 Zb. dražený spolu so stavbou, má za následok takú vadu právneho úkonu, ktorý ho robí z tohto dôvodu absolútne neplatným. ... Doplnené dokazovanie súdom prvého stupňa ukázalo, že nebolo pochyb o tom, že do dražby bol zahrnutý len objekt samotný bez pozemku a rovnako nebolo pochyb ani o tom, že vydražiteľ toto vedel. Z konania navrhovateľa po dražbe je zrejmé, že si až následne overoval, čo všetko dražbou vydražil a v akom stave...“

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu sa najmä uvádza, že «Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 427/1990 Zb. licitátor začína Verejnú dražbu oznámením prevádzkovej jednotky, ktorá je predmetom verejnej dražby, vyvolávacej ceny (§ 8) a ceny zásob bez predmetov postupnej spotreby ku dňu dražby. Prevádzková jednotka sa draží, dokiaľ účastníci dražby robia vyššie ponuky ceny. Ak nebola napriek dvom vyzvaniam ponúknutá vyššia cena, oznámi licitátor ešte raz poslednú ponuku, a určí prevádzkovú jednotku príklepom na predaj tomu, kto poslednú ponuku urobil (ďalej len „vydražiteľ“). Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 427/1990 Zb. vlastníctvo k veciam vydraženým príklepom licitátora prechádza na vydražiteľa, ktorý je povinný do 30 dní odo dňa dražby cenu dosiahnutú vydražením na osobitný účet príslušného orgánu republiky po odpočítaní zostatku dražobnej zábezpeky (§ 5 ods. 2 a 3). Podľa § 14 zákona č. 427/1990 Zb. o prevodoch vlastníctva štátu k niektorým veciam na iné právnické alebo fyzické osoby, ak je predmetom predaja prevádzková jednotka, ktorá sa nachádza na pozemku, ku ktorému má právo hospodárenia organizácia, ktorej súčasťou je prevádzková jednotka, musí sa táto prevádzková jednotka predat' aj s týmto pozemkom. Odvolací súd v súlade s vyššie

uvedeným právnym názorom dovolacieho súdu posúdil doteraz predložené dôkazy, vrátane spisu Okresného súdu Bratislava II sp: zn. 16 C 37/95 a zistil, že KOVOPROJEKT BRATISLAVA, projektový, inžiniersky a konzultačný podnik Bratislava, Hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku a prevode vlastníctva národného majetku zo dňa 01. 01. 1982 nadobudol od odovzdávajúcej organizácie M... - nehnuteľnosti: pol. 1. Kat. úz...- list vlast., parc. č..., ostat. plocha - les vo výmere 52 a 89 m<sup>2</sup> ako št. pozemok /geometrický plán č... Geodézia Bratislava/, 2. Rekreačná chata ako školské zariadenie postavená na parc. č..., 3. Zdvojená lavica 1 ks, 4. Televízor Jantár 1 ks, 5. Chladnička Calex 220 L 1 ks, 6. Šopa drevená, ako aj iný majetok - pol. 1. Celé zariadenie DKP podľa zoznamu

č.

11-2,

2. Predmety v operatívnej evidencii podľa prílohy č. 11-3 (č. l. 24, 25 súdneho spisu). V pripojenom spise sp. zn. 16 C 37/95 na č. l. 41 sa nachádza prípis KOVOPROJEKTU Bratislava, a. s. zo dňa 23. 11. 1993 doručený Obvodnému súdu Bratislava II dňa 24. 11. 1993, ktorým okrem iného v prílohe bol zaslaný Delimitačný protokol z februára 1991 spísaný pri zriadení odštepných závodov. Z tohto Delimitačného protokolu z februára 1991 vyplýva z časti III, bodu 4, že Rekreačné zariadenie v... sa ponecháva v majetku KP Bratislava. V súlade so zák. č. 427/1990 Zb. o prevodoch vlastníctva štátu, k niektorým veciam na iné právnické alebo fyzické osoby, KOVOPROJEKT Bratislava, š. p., zaslal prípisom zo dňa 20. 6. 1991 (č. l. 18) súdneho spisu Komisii pre privatizáciu národného majetku, privatizačnú kartu Prevádzkovej jednotky..., k. ú..., parc. č... za účelom jeho zaradenia do verejnej dražby (č. l. 19, 20, 21, 22 súdneho spisu). Súčasťou označenej prevádzkovej jednotky boli: pozemok, stavby, stroje a zariadenia a predmety postupnej spotreby. Komisia pre privatizáciu národného majetku Bratislava-vidiek, vo svojom liste zo dňa 3. 12. 1991 pod č. 244/91 oznámila Kovoprojektu š. p., Bratislava, že dňa 29. 11. 1991 bola vydražená prevádzková jednotka „Rekreačné zariadenie...“ ako im patriace (č. l. 15 súdneho spisu). Odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu skúmal, či medzi licitátorom a dražiteľom bolo zrejmé, čo je predmetom dražby.

Odvolací súd na odvolacom pojednávaní konanom dňa 1. 3. 2012 za účelom zistenia totožnosti licitátora dražby konanej dňa 29. 11. 1991 položil účastníkom konania otázku, na ktorú navrhovateľ uviedol, že licitátora nepoznal, prvý a posledný krát ho videl na dražbe, a odporca uviedol, že pokiaľ ide o licitátora, tieto skutočnosti sú zachytené

v spise Okresného súdu Bratislava II, v zápisnici o dražbe, ide o R. F., ale nič bližšie o tejto osobe, o tomto licitátorovi nevie, ani nemá vedomosť. Vzhľadom na skutočnosti, ktoré sú uvedené v spise Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16 C 37/1995, ako aj vyjadrení samotných účastníkov, nie je možné osobu R. F. bližšie identifikovať a špecifikovať jeho ďalšie údaje, z ktorých by bolo možné ho identifikovať. Následne navrhovateľ uviedol, že netrvá na výsluchu licitátora, a odporca taktiež uviedol, že netrvá na výsluchu licitátora.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie, nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Pravdivé zistenie rozhodujúcich skutočností sa dosahuje rozvíjaním kontradiktórneho sporu, v ktorom má rozhodujúcu úlohu slobodná iniciatíva strán; Subjektívna aktivita každej zo sporných strán je korigovaná opačnou aktivitou druhej strany. Každá zo strán má záujem na tom, aby jej skutkové prednesy boli prehľadné, jednoznačné a obsahovali racionálne informácie. Subjektívny prístup strán k uplatňovaniu ich záujmu v konaní, sloboda a voľnosť ich skutkových prednesov a dôkazných návrhov kontradiktórnom spore, ovládanou zásadou prejednacou, slúži predovšetkým ku zhromažďovaniu dostačujúceho materiálu k objektívnemu a nestrannému posúdeniu skutkového stavu súdom. Zásada prejednacia predovšetkým charakterizuje a vymedzuje spôsob obstarávania informácií v civilnom sporovom súdnom konaní. Strany nesú zodpovednosť za dostatočné zhromaždenie skutkového materiálu potrebného k posúdeniu a rozhodnutiu sporu. Na základe povinnosti tvrdenia, bremena tvrdenia a dôkazného bremena majú vniesť do konania potrebné informácie o rozhodujúcich skutočnostiach. Dôkazné bremeno ohľadne rozhodujúcich skutočností leží len na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí. V konaní nebolo preukázané, že sa dražila len samotná chata bez pozemku. Odvolací súd, vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu v tom smere, že predávajúceho zaťažuje dôkazné bremeno, vzhľadom na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 14 zákona č. 427/1990 Zb., dospel k záveru, že odporca nepreukázal, že jeho právny predchodca predával len stavbu. Odvolací súd konštatoval, že v konaní nebolo nijako preukázané, že v rozhodujúcom čase určenia

*predmetu dražby medzi licitátorom a dražiteľom bola len samostatná stavba, teda chata nachádzajúca sa v strede pozemku parc. č... bez prístupovej cesty a teda aj bez prístupu k inžinierskym sieťam, bez uvedenia akým spôsobom bude môcť vydražiteľ takúto nehnuteľnosť užívať na účely podnikania, ako aj bez určenia ako a akým spôsobom bude upravený vzťah vlastníka stavby a vlastníka pozemku. Takto označený predmet dražby, teda samotná stavba bez pozemku a bez prístupovej cesty a bez inžinierskych sietí, by nebol spôsobilý na zaradenie ako prevádzkovej jednotky podľa zákona č. 427/1990 Zb. do verejnej dražby a licitátor by ju nemohol dražiť. V danej veci ohľadom na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 14 zákona č. 427/1990 Zb. predaj aj pozemok, bolo povinnosťou odporcu nad všetky pochybnosti preukázať, že predával iba stavbu. Odporca však žiadnou relevantnou skutočnosťou nepreukázal, čo bolo predmetom dražby. Odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, že ak nebude preukázané, že predmetom dražby nebol aj pozemok, dospel k záveru, že predmetom dražby konanej dňa 29. novembra bol aj pozemok. V ďalšom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorý vykonal potrebné dokazovanie a ktorého doplnenie dovolací súd nepožadoval.».*

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Ustanovenie § 157 OSP je potrebné z hľadiska základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, bod 26] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument,

ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Krasa c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 OSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14. septembra 2011).

Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís

dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.“ (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd pri rozhodovaní v predmetnej veci nepostupoval v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 OSP a relevantnej judikatúry ESĽP (ktorú si vo svojej judikatúre osvojil aj ústavný súd, pozn.), ktorou je pri svojom rozhodovaní tiež nespochybniteľne viazaný. Tento svoj názor opiera ústavný súd predovšetkým o tieto skutočnosti:

Dovolací súd uznesením z 22. septembra 2010 uložil krajskému súdu povinnosť vysporiadať sa pre účely posúdenia predmetu verejnej dražby s otázkou, ako bol predmet dražby určený na samotnej dražbe („čo licitátor oznámil ako predmet dražby na dražbe“). V tejto súvislosti sťažovateľka namieta, že vo svojich podaniach z 29. novembra 2010, 18. mája 2011 a 20. februára 2012 uviedla argumenty a označila dôkazy na ich podporu, že predmetom verejnej dražby nebol sporný pozemok, pričom poukázala predovšetkým na dôkazy nachádzajúce sa v spise vzťahujúcom sa na konanie o neplatnosť verejnej dražby. Sťažovateľka teda predostrela krajskému súdu argumenty majúce pre rozhodnutie vo veci zásadný význam (z hľadiska posúdenia základnej otázky v spore — čo bolo predmetom verejnej dražby, resp. čo licitátor oznámil ako predmet dražby na verejnej dražbe), keďže touto základnou otázkou sa zaoberali rovnako všeobecné súdy aj v konaní o neplatnosť verejnej dražby, v rámci ktorého dospeli ku konkrétnym skutkovým zisteniam (z dokazovania v tomto konaní vyplynulo, že predmetom verejnej dražby bola len prevádzková jednotka, a nie aj sporný pozemok), z ktorého vyvodili právny záver o platnosti takejto verejnej dražby a následne návrh žalobcu na vyslovenie neplatnosti verejnej dražby zamietli.

Výrok právoplatného rozsudku vrátane právneho názoru uvedeného v jeho odôvodnení je v súlade s § 159 ods. 2 OSP záväzný pre účastníkov konania v konkrétnom (individuálnom prípade), iudex ius dicit inter partes (k tomu pozri napr. Brörtl, A. Teória práva. Praha : Aleš Čeněk, s. r. o., 2013, s. 60). Aj keď záväznosť nemožno vo vzťahu k účastníkom konania automaticky vzťahovať aj na skutkové zistenia tak, ako ich ustálili všeobecné súdy, princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv, ktoré sú podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej)

v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu si v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci vyžadoval, aby sa so zásadnými argumentmi sťažovateľky obsiahnutými v jej vyjadreniach, ktoré vyvodzovala z konania o neplatnosť verejnej dražby, krajský súd náležitým spôsobom vysporiadal.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu síce vyplýva, že tento „skúmal“ predložené dôkazy vrátane spisu týkajúceho sa konania o neplatnosť verejnej dražby (krajský súd v napadnutom rozsudku označil č. 1. predmetného súdneho spisu s popisom ich obsahu), z obsahu jeho odôvodnenia však nemožno identifikovať proces hodnotenia sťažovateľkou označených dôkazov, a to predovšetkým z hľadiska ich dôležitosti pre rozhodnutie vo veci.

Vychádzajúc zo svojich zistení, ústavný súd zastáva názor, že závery, ku ktorým krajský súd dospel vo vzťahu k vyriešeniu základnej otázky – čo bolo predmetom verejnej dražby, resp. čo licitátor oznámil ako predmet verejnej dražby, nemožno považovať za jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vyargumentované. Základná argumentácia krajského súdu založená v podstate na premise, že samotná stavba bez pozemku, bez prístupovej cesty a bez inžinierskych sietí by nebola spôsobilá na zaradenie ako prevádzkovej jednotky podľa zákona č. 427/1990 Zb. do verejnej dražby a licitátor by ju nemohol dražiť, vyúsťujúca do tvrdenia, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno v kontexte s obsahom jej vyjadrení z 29. novembra 2010, 18. mája 2011 a 20. februára 2012 v spojení so závermi, na ktorých je založený právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16 C 37/95 z 12. decembra 1997, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 46/03 zo 17. júna 2003 podľa názoru ústavného súdu v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci z ústavného hľadiska nie je udržateľná a akceptovateľná, keďže nedáva v zásade žiadne odpovede na podstatné argumenty sťažovateľky.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie (bod 1 výroku tohto nálezu).

### III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší...

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 453/2010 a jeho rozsudkom z 1. marca 2012 boli porušené základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodnúť o jeho zrušení a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľky aj vrátiť vec v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na uvedené bolo už bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal návrhom sťažovateľky na vydanie dočasného opatrenia z 2. júna 2014 a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Po zrušení napadnutého rozsudku krajského súdu a vrátení veci na ďalšie konanie bude krajský súd povinný vo veci opätovne rozhodnúť, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v časti II tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom

súde), t. j. predovšetkým sa presvedčivo vysporiadať s argumentáciou sťažovateľky uplatnenou v konaní pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka si prostredníctvom právneho zástupcu uplatnila nárok na úhradu trov konania, pričom ich výšku v sťažnosti nevyčíslila. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 130,17 €, t. j. spolu 260,34 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,96 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014